

Vetero

Knina

www.farnoststaryknin.cz

listopad 2017

Listopad ve farnosti

1. listopadu slavíme svátek Všech svatých. Díváme se na ty, kteří již dosáhli svého cíle a jsou ve slávě - v nebi

2. listopad patří všem našim zemřelým, na které pamatujeme v modlitbě. U hořící svíce se upevňuje naše víra v život, který dává Zmrtvýchvstalý Pán Ježíš Kristus. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici. Vzpomínka na mrtvé se koná při každém slavení bohoslužby (eucharistie).

Z instrukce **Ad resurgendum cum Cristo** Kongregace pro nauku víry z loňského roku, která reaguje na rostoucí počet kremací v mnoha zemích a následné uchovávání popela v domácím prostředí, či jeho rozptylování v přírodě.

„Církev velmi doporučuje zachovat zbožný zvyk pohřbívání těl zemřelých do země; nezakazuje však pohřeb žehem, pokud nebyl zvolen z důvodů odporujících křesťanské nauce. (CIC 1176, § 3). Navzdory této směrnici se zpopelňování značně rozšířilo také v rámci katolické církve. Zatím neexistuje specifická norma kanonického práva, která by se týkala uchovávání zpopelněného těla.“

A právě tuto mezeru zaplňuje tato vydaná instrukce, která vychází za dvojnásobným účelem – jednak pokládá důraz na přednostní pohřbívání do země, jednak vydává normy k uchovávání popela s cílem zamezit anonymnímu pohřbívání. To vše s nadějí, že si křesťané opětovně uvědomí svou důstojnost Božích dětí (Řím 8,16).

„Pokud se tedy z oprávněných důvodů přistoupí ke kremaci mrtvého těla, popel věřících má být zpravidla uchováván na posvátném místě, tedy na hřbitově, v kostele anebo prostranství vyhrazeném k tomuto účelu. Uchovávání urny v soukromých obydlích není povoleno. Místní ordinář může pouze za vážných a výjimečných okolností a po dohodě s biskupskou konferencí či synodou udělit povolení k domácímu uchovávání popela. Aby se zabránilo jakémukoli nedorozumění panteistického, naturalistického a nihilistického rázu, není povoleno rozptylovat popel do vzduchu, sypat na zem, do vody či jinam, ani z popela zesnulého vytvářet upomínkové předměty.“

V měsíci listopadu mají výročí svého úmrtí kněží - rodáci z naší farnosti nebo ti, kteří zde působili. Vzpomínáme a modlíme se za ně!

Jan Nepomuk Fischer *1785 v Novém Kníně, + 2. 11. 1852 ve Veroně
jako vojenský duchovní

Josef Pošmourný *1900 v Milíně, + 18. 11. 1946 v Boroticích, staroknínský farář

Jan Karel Schoenpflug *1739 v Praze, + 25. 11. 1808 v Boroticích, staroknínský farář

Josef Končický *1779 v Chlumci, +1858, kaplan v Kníně

Úmysly apoštolátu modlitby na měsíc listopad:

Evangelizační úmysl: Za křesťany v Asii, aby tím, že o evangeliu svědčí slovy a skutky, přispěli k dialogu, míru a vzájemnému pochopení především těch, kteří patří k jiným náboženstvím.

Národní úmysl: Za ochranu před otroctvím lhostejné a sobecké mentality (EG, č. 208). Stárnutí je pro mě přibližování se cíli

.....

Vybrané bohoslužby v měsíci listopadu

Změnou času se mění i večerní bohoslužby v novoknínském kostele. Večerní mše svaté začínají ve všední dny v úterý, v pátek a v sobotu v 17:00 hod.

1. 11. 2017 (středa) - slavnost Všech svatých

10:00 hod. Starý Knín

16:00 hod. Borotice

2. 11. 2017 (čtvrtek) - Památka věrných zemřelých

10:00 hod. Starý Knín

16:00 hod. Borotice

4. 11. 2017 (sobota)

15:00 hod. Velká Hraštice - při mši svaté oslavíme posvěcení chrámu

13. 11. 2017 (pondělí)

18:00 hod. pražská katedrála - oslavíme Svatou Anežku Českou

26. 11. 2017 (neděle) - **slavnost Ježíše Krista Krále** - poslední neděle církevního roku

8:30 hod. Borotice

10:00 hod. Starý Knín

15:00 hod. Živohošť

Přeji klidné listopadové dny a všem rád žehnám

P. Josef Andrejčák O.Cr.

Kříže na hrobech

Tomáš Špidlík

„Hřbitove, hřbitove, zahrádka zelená...“ České slovo hřbitov asi pochází z němčiny, kde označuje dvůr okolo kostela, dvůr míru. Ale slovenský cintorín je z latinského coemeterium, řecké slovo, které prostě značí místo kde se spí, pokoj. Vyjadřuje tedy nejlíp křesťanskou naději. Kdo spí, ten se probudí. Bývá to při zvonění budíka. Jeho pípot nám nebývá sympatický, zato pro vojáky hlas trubky od dávných dob mívá slavnostní ráz nového dne. Na budíku označíme čas, kdy máme vstát, určíme hodinu už před usnutím. Ale jak ji určit pro ty, kdo spí tvrdě na hřbitově?

I oni mají vstát do nového dne, ale o tom momentu podle slov Ježíšových nevíme ani dne ani hodiny. Jisté znamení se však má objevit: kříž na nebi. Je tedy vhodné, že staví křesťané k hlavě zesnulého kříž. Neoznačuje sice čas určený k probuzení, ale přesto jistý konec spaní, den probuzení.

Kříže na hrobech jsou znamení, že tu leží pochováni křesťané. Pozorujeme to na velkých hřbitovech, kde pochovávají lidi různých náboženství. I jejich vyznavači převážně věří v posmrtný život. Ale nepatří k jejich víře vzkříšení. Jaký je tu rozdíl? Začněme tím, co je víry ve věčný život základem. Je to smutná zkušenost, že přes všechno úsilí na tomto světě dokonalá spravedlnost není a že se jí nikdo nedočká, leda tou okolností, že každý z nás umře jako všichni ostatní, v tom jsme si rovni. Není-li na světě dokonalá spravedlnost, není tu ani konečné odměnění za dobré skutky a oběti přinesené ve prospěch jiných. To vedlo a vede lidi spontánně k očekávání vyšší spravedlnosti a věčného dobra v jiném světě, do kterého vstoupíme po smrti.

Jak si ten věčný šťastný život představit? Dá se to vyjádřit jenom obrazně a ty obrazy jsou různé podle různých kultur. Pro americké Indiány byla lákavá představa věčného loviště, evropským národům se jeví jako přitažlivější zasednout k věčné hostině. Teologové chtějí těm obrazům dát lepší smysl tím, že mluví o věčném vidění pravdy. A mystické směry dalekého východu hledí všecko obrazivost překročit; tvrdí prostě, že se duše pohrouží do oceánu Boží nekonečnosti, kde se ztratí jako hrstka soli hozená do moře. Snaha vylíčit posmrtný život co nejlákavěji přesto všecko však nemá tak velký úspěch, jak by se čekalo. Smrtelníci do té nesmrtnosti nespíchají. Italové to vyjadřují žertovným rčením: „Já v tomto slzavém údolí, zaplať Pán Bůh, pláču dost dobře, nespíchám jinak.“

Jak to vysvětlit? Je to jakoby člověku, který si s velkou námahou vybudoval svůj domov, někdo nabízel: Nech to tady, já ti dám lepší palác. On na to odpoví nevrle: Nechte si váš palác a nechte mně můj domek, který jsem si postavil! A když jde na dalekou cestu, svěří někomu povinnost, aby mu bydliště dobře opatroval, až se vrátí. Máme si i smrt představit jako dalekou cestu? Na některých úmrtích oznámeních skutečně čítáme slova: odešel od nás, opustil nás. Ale křesťané hned dodávají: těšíme se na shledanou. Kde to má být?

Všeobecná odpověď je: na věčnosti. Ale to nám zní neurčitě. Proto máme raději na hrobech jiný nápis: zde spí spánkem smrti. Kdo spí, ten se probudí. A normálně čekáme, že se člověk probudí tam, kde usnul. Je to vyznání víry ve vzkříšení z mrtvých. Ale proč tam tedy stavíme u hlavy kříž, který je symbol smrti? Není to jakýkoli kříž. Vždyť to byl nástroj nejhroznější popravy. Ale je to kříž Kristův. Všimněme si proto, jak nám jej malovali křesťanští umělci, kteří chtěli vyjádřit jeho pravé tajemství.

Základním motivem tu bývá obrazný výraz vzatý z Písma: žebřík Jakobův. Podle vypravování Geneze musel Jakob uprchnout z domova před svým vlastním bratrem (kap. 28). Na tak daleké cestě se musel spokojit se spaním na holé zemi. Ale měl sen: viděl, jak z nebe na zem sestupují andělé a od samého Boha slyší příslibení zvláštní ochrany a že se pak do svého domova navrátí. Malují tedy umělci nad hlavou Krista na kříži anděly jako posly z nebe. Kříž je pevně zasazen do země, a to hodně hluboko. Pod patou kříže vidíme lebku. Staré podání označovalo Kalvárii jako pohřebiště Adama. Když při smrti Ježíšově pukaly skály, kapka jeho krve měla padnout na hlavu Adamovu a tím se směr pohybu obrátil. Nebe sestupovalo na zemi, nyní začíná vykoupěný člověk vystupovat z útrob země na nebe.

I ty útroby země, kde se octnou zemřelí, si Židé také představovali obrazně jako podzemní pekelný žalář, sám ďábel střeží jeho vrata, aby nikdo neunikl. Kristus je prolomil svým křížem, vstoupil do pekel a třetího dne vstal z mrtvých. Podal ruku Adamovi a Evě, aby oni a všichni jejich potomci mohli zase vystoupit ze smrti do života. Evě kladou apokryfní vypravování do úst tato slova: Teď jsem zase matkou živých; doposud jsem jenom rodila syny, kteří všichni umírali. Apokryfy také využívají slovní hříčky s výrazem pro ďábla. České slovo pochází z řeckého diabolos, listivý chytrák. Kristovým křížem se však dal obelstít i on. Myslí si, že zmaří všecku spásu světa, když dostane Mesiáše do své podzemní vlády. Proto rozpoutal na zemi odpor proti němu tak silný, že ho vlastní lid dal ukřížovat. Ale tím se spletl. Připustil tak do říše mrtvých Božího Syna, který je věčně živý. Ten pak vrata jeho žaláře prolomil právě tím nástrojem, kterým tam byl vtažen, tj. křížem. Proto jsou i kříže na hrobech našich zemřelých praporem vítězství.

Homilie k 31. neděli v mezidobí, převzato z: webu české sekce Vatikánského rozhlasu